

„Kaj mi moraš povedati?“

„Kaj?! Saj ne vem, kaj — svojo nesrečo.“

„Ali si nesrečen z menoj, dragec“, se je zavzela Lina in ga je poljubila na lice.

„Ah — s teboj! Kaj s teboj?! — Ti si zlato, ti si solnce moje! — Jaz imam namreč drugačno zlo, čisto lastno nesrečo — to svojo mladostno nepremišljenost!“

Tedaj se ga je žena oklenila z obema rokama okrog vratu in ga je poljubila na usta.

„Ti, moje vse!“

In življenje jima je zopet potekalo v lepem tiru redne vsakdanjosti.

FRANJO ROŠ:

NOCJOJ.

Nocoj, ko v temi pozna noč molči,
spomini so prišli, veseli gosti,
pozdravilo srce jih je radosti,
prijatelje iz onih davnih dni.

Vžžarele trudne moje so oči,
oči, ki so umirale bridkosti,
srcé zalirepenelo je sladkosti,
ko si prišla, devojka, iz noči.

A tiho je umrlo hrepenenje,
umrl na licu mojem je nasmeh,
ko onemoglo je prišlo trpljenje.

In v duši so mi tajne misli skrite
o hednih, negotovih mojih dneh,
med nama dalje so, v temó ovite.

*A temo, s temo!
OK, 28/292*